

INTERPELLATION TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2019-04-11
Besvaras senast
2019-05-02

Till statsrådet Jennie Nilsson (S)

2018/19:183 Rovdjurspolitiken

I Gävleborg har Länsstyrelsen föreslagit att antalet föryngringar av varg ska öka. Det går emot riksdagens beslut på minst tre punkter. I det beslut som riksdagen har tagit framgick det tydligt dels att man ska ta socioekonomiska hänsyn till rovdjurens utbredning, dels att vargen ska vara väl spridd över hela landet och dessutom att antalet vargar i Sverige ska uppgå till 170–270 individer. Det är viktigt att det finns en god folklig förankring av den svenska rovdjurspolitiken. Många i Gävleborg – som berörs av vargen – anser att vargförvaltningen inte lever upp till riksdagens beslutade politik, en politik som en majoritet av riksdagen har beslutat om. Den innebär i korthet att vargen inte ska försvåra levnadsvillkoren för människor eller bidra med negativa socioekonomiska effekter. Vargen ska förvaltas med skydds jakt och licensjakt som riksdagsbeslutet förespråkar.

Vi ser att vargen gång på gång väcker oro bland lokal befolkning och försvårar djurhållning och livsmedelsproduktion. Politiken tillsatte de regionala viltförvaltningsdelegationerna för att få en mer regional och lokal förvaltning av bland annat rovdjursförvaltningen. Vi ser nu hur de gång på gång blir överkörda av Naturvårdsverket. Det finns även politiska företrädare från regeringspartier som inte tycker att vargen ska förvaltas med jakt.

I den proposition som antogs av Sveriges riksdag under alliansregeringen står det följande:

"Det övergripande och långsiktiga målet för rovdjurspolitiken är att varg, björn, järv, lodjur och kungsörn i Sverige ska uppnå och bibehålla gynnsam bevarandestatus. En trovärdig rovdjurspolitik kräver också en aktiv förvaltning som stärker förtroendet för rovdjurspolitiken och bidrar till en bättre samexistens mellan människor och stora rovdjur. Regeringen gör i propositionen bedömningen att varg, björn, järv, lodjur och kungsörn i Sverige har gynnsam bevarandestatus enligt art- och habitatdirektivet. Därför slår regeringen fast, i enlighet med de riktlinjer som EU-kommissionen har tagit fram för hur de stora rovdjurena ska förvaltas, att en aktiv förvaltning ska genomföras. Det innebär även att socioekonomisk hänsyn ska tas och att tamdjurshållning inte påtagligt försvåras.

Sverige har i modern tid aldrig haft så stora rovdjursstammar som i dag. Föresatsen att bevara rovdjuren har alltså lyckats. Det innebär också nya

utmaningar att utforma en politik som möjliggör en god förvaltning av stora rovdjur, som tillgodoser en bra balans mellan målet att uppnå och bibehålla gynnsam bevarandestatus för stammarna och samtidigt tar hänsyn till de människor som lever och verkar i rovdjurstäta områden.

En aktiv förvaltning med en palett av olika åtgärder behövs för att människa och stora rovdjur ska kunna leva sida vid sida utan alltför stora konflikter. Det svenska landskapet är i det närmaste alltigenom människopåverkat. Även de till synes orörda områdena i norra Sverige har en lång kulturtradition genom den renskötsel som bedrivs där. Ingenstans i landet finns områden där människor kommer att stå helt opåverkade av förekomst av rovdjuren. Det är därför mycket viktigt att de människor som påverkas av stora rovdjur ges möjlighet att finna en delaktighet i förvaltningen."

Sveriges riksdag har fattat ett tydligt beslut rörande varg. Målen för vargstammen i Sverige är att vargens referensvärde för gynnsam bevarandestatus när det gäller populationen i Sverige, med utgångspunkt i Skandulvs redovisning av minsta livskraftiga population om 100 individer, ska vara 170–270 individer, att vargens referensvärde för gynnsam bevarandestatus när det gäller utbredningsområdet i Sverige ska vara hela Sverige förutom den alpina regionen och Gotlands län, att vargstammens koncentration ska minskas där den är som tätast, att vargens förekomst i renskötselområdet i huvudsak ska begränsas till de områden där den gör minst skada och att vargens förekomst i län med fåbodbruk, intensiv fårskötsel eller skärgårdar i huvudsak ska begränsas till de områden där den gör minst skada.

Riksdagen har alltså beslutat om att utbredningsområdet för varg ska vara hela Sverige förutom den alpina regionen och Gotland. Trots detta har sannolikt inte förekomsten av varg och andra rovdjur minskat i Gävleborg, Dalarna och Värmland, där antalet vargar är som störst. Det är otillfredsställande att riksdagens mål inte följs.

Därför vill jag fråga statsrådet Jennie Nilsson:

1. Kommer statsrådet och regeringen att följa riksdagens beslut rörande rovdjur?
2. Anser statsrådet att Naturvårdsverkets beslut om 300 vargar

överensstämmer med riksdagens beslut där den nedre gränsen är 170 individer?

3. Avser statsrådet att agera för att antalet individer av varg inte ska öka i de län där rovdjurstrycket är som störst?
4. Avser statsrådet att vidta åtgärder för att säkerställa att viltförvaltningsdelegationerna har ett starkt mandat där man kan ta lokala och regionala hänsyn vid sina beslut?
5. Finns det en samsyn i regeringen om att förvalta vargen med jakt, och hur kommer det i så fall till uttryck i regeringens åtgärder?
6. Vad avser statsrådet att vidta för åtgärder för att säkerställa att ansvariga myndigheter följer riksdagens beslut?
7. Vilka övriga åtgärder avser statsrådet att vidta i tjänsten för att skapa en bred folklig förankring av den svenska rovdjurspolitiken i de regioner som berörs av frågan – där det finns en stor andel vargar?

.....
Lars Beckman (M)

Överlämnas enligt uppdrag

Anna Aspegren